

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 grudnia 2016 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił ubezpieczonemu M. R. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego (długotrwałego) uszczerbku na zdrowiu, będącego następstwem wypadku przy pracy, jakiemu uległ ubezpieczony w dniu 25 kwietnia 2016 r. wskazując, iż protokół powypadkowy zawiera stwierdzenia bezpodstawne. Podkreślił, że zapis w pkt 7 protokołu powypadkowego dotyczący uznania zdarzenia z 25 kwietnia 2016 r. za wypadek przy pracy stanowi stwierdzenie bezpodstawne, gdyż faktyczny uraz wystąpił dwa dni później i niekoniecznie w pracy (decyzja k. 17 plik III akt zasiłkowych).

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony M. R., domagając się jej zmiany, poprzez przyznanie jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego, podając, iż po urazie w dniu 25 kwietnia 2016 r. odczuwał dolegliwości bólowe, stosował zimne okłady oraz smarował maścią na obrzęki. Na tamtą chwilę uznał, że pierwsza pomoc nie jest konieczna, jednakże 26 kwietnia 2016 r. pojawił się obrzęk w kolanie, o czym telefonicznie poinformował lekarza ortopedę, opisując zaistniałe zdarzenie. W dniu 27 kwietnia 2016 r. miał natomiast wykonany zabieg artroskopowy (odwołanie k. 2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, motywując to tym, że protokół wypadkowy zawiera stwierdzenie bezpodstawne, co jest okolicznością, która wyłącza prawo do świadczeń wypadkowych, a którą wymienia przepis zastosowanego w tej sprawie art. 22 ust 1 pkt 3 ustawy wypadkowej (odpowiedź na odwołanie k. 3-4).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. R. była zatrudniony od 1 sierpnia 2009 r. na podstawie umowy o pracę na stanowisku lidera inżynierii produkcji w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S..

Niesporne

W dniu 25 kwietnia 2016 r. M. R. rozpoczął pracę o godzinie 7:00, praca polegała na przeprowadzeniu inspekcji na linii SC oraz uczestnictwie w codziennym spotkaniu operacyjnym. Około godziny 9:15 udając się na spotkanie operacyjne wszedł do toalety celem umycia rąk. Podczas podchodzenia do dozownika z pastą bhp nagle jego prawa noga poślizgnęła się na mokrej, najprawdopodobniej świeżo umytej podłodze, na której znajdowały się pozostałości pasty bhp lub kremu do rąk. M. R. stracił równowagę, przewrócił się i upadł na lewy bok. Po upadku odczuwał silny ból w okolicy prawego kolana. Po zdarzeniu nie wziął udziału w spotkaniu operacyjnym, jednakże do końca dnia pozostał w pracy, ograniczając swoje aktywności wymagające przemieszczania się i pozostał w biurze wykonując dalej swoje obowiązki służbowe. W miejscu zdarzenia nie było żadnych informacji lub znaków ostrzegawczych o mokrej lub śliskiej powierzchni.

W protokole powypadkowym stwierdzono, że bezpośrednią przyczyną wypadku było poślizgnięcie się na mokrej i śliskiej powierzchni, natomiast pośrednią – brak lub niewłaściwa sygnalizacja zagrożeń i zaskoczenie niespodziewanym zdarzeniem.

Zespół powypadkowy nie stwierdził, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez M. R. przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia, spowodowane umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Nie stwierdzono ponadto by znajdował się pod wpływem alkoholu ani środków odurzających.

Dowód: protokół powypadkowy – k. 3-5, fotografia miejsca wypadku – k. 6, zawiadomienie o wypadku przy pracy – k. 7-8, wyjaśnienia ubezpieczonego - k. 9, plik II akt zasiłkowych, zaświadczenie o stanie zdrowia – k. 1, karta informacyjna z dnia 28 kwietnia 2016 r. – k. 2, historia choroby – k. 3-6 dokumentacji orzeczniczno-lekarskiej ZUS, historia choroby – k. 3, zeznania ubezpieczonego – k. 11-13, zeznania świadka T. K. - k. 29-30.

Po zdarzeniu ubezpieczony stosował zimne okłady oraz stosował na kolano masć na obrzęki. Z uwagi na powiększający się obrzęk i ból w kolanie skontaktował się z leczącym go w przeszłości lekarzem ortopedą B. S., który następnie przyjął go w dniu 27 kwietnia 2016 r. na V Oddziale Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Specjalistycznego Szpitala w S.-Z., gdzie wykonano u niego artroskopię prawego stawu kolanowego, w wyniku której rozpoznano uszkodzenie rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej kości udowej prawej, uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego oraz chonodromalację kłykcia przyśrodkowego kości udowej prawej oraz wykonano częściową meniscektomie. Otrzymał zwolnienie lekarskie do dnia 4 maja 2016 r. W dokumentacji lekarskiej ze szpitala wskazano, iż „M. R. został przyjęty do szpitala w dniu 27 kwietnia 2016 r. z powodu nawracających dolegliwości bólowych i nawracających obrzęków stawu kolanowego prawego. W dniu dzisiejszym uraz skrętny stawu kolanowego”.

Uszkodzone kolano było wcześniej (na początku 2016 r.) leczone z powodu dolegliwości bólowych, nie związanych z wykonywaną pracą. Nie korzystał wówczas ze wolnień lekarskich.

W dniu 3 sierpnia 2016 r. M. R. przeszedł zabieg rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego.

Dowód: zaświadczenie o stanie zdrowia – k. 1, karta informacyjna z dnia 28 kwietnia 2016 r. – k. 2, historia choroby – k. 3-6 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS, zeznania ubezpieczonego – k. 11-13, dokumentacja medyczna – k. 3, 18, 19, 27.

Obecnie u M. R. rozpoznaje się przebyte uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej i uszkodzenie więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 25 kwietnia 2016 r. Schorzenia te powodują u ubezpieczonego 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i nie mają związku z leczonym przed wypadkiem schorzeniem kolana prawej nogi.

Dowód: opinia biegłego sądowego ortopedy H. M. wraz z opinią uzupełniającą – k. 44-45, 50.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002r., Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy, natomiast uszczerbek długotrwały naruszenie czynności organizmu powodujące upośledzenie jego czynności na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (art. 11 ust. 2 i 3 ustawy). Za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą, tj. 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia, 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy (art. 3 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 3 ust. 3 pkt 6 ww. ustawy za wypadek przy pracy uważa się również nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania umowy zlecenia.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1975., Nr 20, poz. 105 z późn. zm.), pracownikowi, który uległ wypadkowi przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie w razie stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przy czym stały uszczerbek na zdrowiu stanowi takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy (art. 9 ust. 2 ustawy), natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie

czynności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie.

Dla oceny, czy dane zdarzenie można uznać za wypadek przy pracy należy odnieść się do przepisu art. 6 powołanej ustawy, który formułuje jego definicję. Zgodnie z nią wypadek przy pracy to nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło: bądź w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności albo poleceń przełożonych, bądź podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności w interesie zakładu pracy, nawet bez polecenia, bądź wreszcie w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji zakładu pracy w drodze między siedzibą zakładu pracy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Z kolei, aby zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy pracy musi spełniać następujące warunki: mieć charakter nagły, być wywołane przyczyną zewnętrzną, powodować uraz lub śmierć, pozostawać w związku z pracą.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy zarówno na etapie przedsądowym, jak i w trakcie niniejszego postępowania podnosił zarzut co do tego, że zdarzenia w dniu 25 kwietnia 2016 r. nie należy zakwalifikować jako wypadek przy pracy z uwagi na występowanie w protokole powypadkowym stwierdzenia bezpodstawnego (zdaniem organu wypadek wystąpił 2 dni później od wskazanego w protokole i niekoniecznie w pracy). Ponadto, Sąd zbadał, czy uraz prawego kolana u ubezpieczonego został wywołany przyczyną zewnętrzną czy też był następstwem samoistnego schorzenia ubezpieczonego.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd oparł na treści zeznań ubezpieczonego, świadka T. K. oraz karty wypadku i dokumentach znajdujących się w aktach sprawy.

Oceniając wiarygodność zeznań ubezpieczonego, Sąd doszedł do wniosku, iż stanowią jednoznaczną, niezmienną i spójną relację zgodną z zeznaniami świadka T. K., który co prawda nie był bezpośrednim świadkiem samego upadku ubezpieczonego, ale miał z nim kontakt po wypadku i któremu ubezpieczony przekazał, że do wypadku doszło na skutek poślizgnięcia się. W konsekwencji przyjąć należało, iż ubezpieczony M. R. poślizgnął się w miejscu pracy w dniu 25 kwietnia 2016 r. na mokrej powierzchni i upadł na lewy bok. Upadek ten miał miejsce w trakcie wykonywania obowiązków służbowych na rzecz pracodawcy, spowodował u ubezpieczonego uraz w postaci uszkodzenia łąkotki przysródkowej i więzadła krzyżowego przedniego kolana prawego.

Ustawa o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zawiera definicji przyczyny zewnętrznej wypadku. Definicja ta wypracowana została przez wieloletnie orzecznictwo. I tak przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny w istniejących warunkach wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999 r. w sprawie II UKN 87/99 opublikowany w OSNAP 2000/20/760). W uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 11 lutego 1963 w sprawie III PO 15/62 opublikowanej w OSNC 1963/10/216 Sąd Najwyższy wskazał, że „przyczyną sprawczą - zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (tzn. niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz także czyn innego osobnika, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego. Tak więc za przyczynę zewnętrzną należy uznać zarówno działanie maszyny uszkadzającej ciało, jak i uderzenie spadającego przedmiotu, podźwignięcie się pracownika, niezręczny ruch jego ręki powodujący uderzenie i jej uszkodzenie, jak wreszcie potknięcie się na gładkiej nawet powierzchni i złamanie nogi.”. Podobny pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 stycznia 1998 r. w sprawie II UKN 483/07 opublikowanym w OSNP 1999/2/64: „Zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik zdolny wywołać w istniejących warunkach zdarzenie powodujące skutki w postaci śmierci lub urazu zdrowotnego. Jest to impuls powodujący wypadek i wyzwalający w jego toku czynnik zewnętrzny powodujący uraz lub śmierć. W każdym razie może to być - powodujące uszkodzenie ciała - działanie sił przyrody, narzędzi pracy, maszyn, spadającego przedmiotu; czyn innej osoby, jak również zawiniona lub mimowolna czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch, upadek - nawet na gładkiej powierzchni),

byleby nie zachodziły podstawy do stwierdzenia, że wypadek został spowodowany wyłącznie schorzeniem tkwiącym w organizmie pracownika, łączącym się choćby ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi” (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., zasada prawna, III PO 15/62, OSNCP 1963 nr 10, poz. 215 oraz wyroki z dnia 16 czerwca 1980 r., III PR 33/80, LEX nr 14532 i z dnia 28 kwietnia 2005 r., I UK 257/04, LEX nr 390131). Co więcej, w wyroku z dnia 4 marca 2013 r. I UK 505/12 Sąd Najwyższy wskazał, iż „śmierć pracownika podczas wykonywania w czasie pracy zwykłych czynności, wskutek urazów doznanych w wyniku upadku z wysokości spowodowanego atakiem padaczki, jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.).” Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do tego wyroku argumentował, iż (w stanie faktycznym tamtej sprawy) „przyczyną pierwotną upadku było schorzenie wewnętrzne (napad padaczkowy), niepowodujące jednak samodzielnie (jako przyczyna wyłączna) zgonu pracownika, którego przyczyną było doznanie urazów czaszki wskutek uderzenia o betonową podłogę. Wystąpił więc ciąg przyczynowo - skutkowy, w którym zgon pracownika nastąpił ostatecznie wskutek przyczyny zewnętrznej (urazy czaszki spowodowane uderzeniem o betonową podłogę), niewątpliwie związanej z pracą (środowisko pracy; "uwarunkowanie źródłem zagrożenia związanego z pracą") (...) Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego. W takim razie uraz, który następuje wyłącznie na skutek nagłego rozwoju (ujawnienia się, pogorszenia, pogłębienia) schorzeń samoistnych, wewnętrznych stwierdzanych u poszkodowanego przed wypadkiem, bez zadziałania czynnika zewnętrznego, nie jest skutkiem wypadku (por. B. Gudowska [w:] Społeczne ubezpieczenia wypadkowe i chorobowe. Komentarz, pod red. M. Gersdorf i B. Gudowskiej, Warszawa 2012, nr boczny 42 do art. 3). Uraz spowodowany wyłącznie przyczyną wewnętrzną, mającą swe źródło w stanie chorobowym poszkodowanego, pozbawia zdarzenie cechy wypadku ze względu na brak przyczyny zewnętrznej. Uraz doznany wyłącznie na skutek przyczyny tkwiącej w organizmie pracownika może się bowiem zdarzyć w każdych okolicznościach, a nie tylko w pracy. Przyjmuje się jednak, że określone zdarzeniu nie można odmówić cechy wypadku, jeżeli bez wykonywania pracy nie doszłoby do niego, albo też prawdopodobieństwo jego zajścia byłoby niewielkie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., II UKN 304/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 464).” Sąd Najwyższy podkreślił, iż „nawet, gdy źródłem nagłego zdarzenia była choroba, to należy uwzględnić przyczynę dodatkową, zewnętrzną, pochodzącą ze sfery zagrożenia pracą i przyjąć, że ta właśnie przyczyna spowodowała uraz. Uraz doznany w wyniku nagłego zdarzenia spowodowanego epileptyczną utratą świadomości w miejscu pracy może być poczytany za spowodowany przyczyną zewnętrzną, jeżeli warunki pracy wywarły wpływ na jego rozmiar, przykładowo w sytuacji, gdy podczas upadku z powodu utraty przytomności pracownik stracił rękę urwaną przez maszynę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., I UK 205/07, OSNP 2008 nr 23-24, poz. 361). Według tej reguły uznaje się za wypadek przy pracy upadek pracownika na skutek utraty przytomności wynikającej ze skłonności do omdleń, gdy doznanie urazu następuje wskutek uderzenia o twarde podłoże lub upadku z wysokości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 1977 r., III PRN 47/76, PiZS 1977 nr 1, s. 44 oraz z dnia 14 września 1977 r., III PRN 30/77, Służba Pracownicza 1978 nr 2, s. 34). W takich przypadkach przyczyną sprawczą doznanych uszkodzeń ciała pracownika jest nie tylko sam atak choroby powodujący utratę przytomności, lecz czynnik zewnętrzny, którego wystąpienie powoduje uraz.”

Organ rentowy nie powołał się na żadne okoliczności, które pozbawiłyby ubezpieczonego świadczeń z ubezpieczenia – jak chociażby rażące niedbalstwo (art. 21 ustawy wypadkowej), nie wykazano również żadnych przyczyn (schorzeń) wynikających wprost z organizmu ubezpieczonego, zaś przyjmując za Sądem Najwyższym, przyczyną urazu był upadek – uderzenie o podłoże - co ma bezpośredni związek z pracą, nie zaś nieustalona przyczyna wewnętrzna.

Ostatecznie należy więc uznać, że przyczyną zewnętrzną wypadku z dnia 25 kwietnia 2016 r., które wywołało niezdolność do pracy ubezpieczonego było uderzenie w twarde podłoże na skutek poślizgnięcia się na mokrej powierzchni zakończonego upadkiem, które miało miejsce w pracy i podczas wykonywania obowiązków należących do pracownika. Nie ulega bowiem wątpliwości, że bez upadku i uderzenia w miejscu pracy nie doszłoby do powstania

urazów skutkujących niezdolnością wnioskodawcy do pracy w dalszym okresie. Zdarzenie to, w ocenie Sądu, powinno być zakwalifikowane ze względu na nagłość, przyczynę zewnętrzną i związek z pracą jako wypadek przy pracy.

Organ rentowy nie tyle odmówił opisywanemu zdarzeniu z dnia 25 kwietnia 2016 r. charakteru wypadku przy pracy, ale odmówił ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z uwagi na stwierdzenia bezpodstawne zawarte jego zdaniem w protokole powypadkowym, a więc na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy wypadkowej. Powołał się tu na treść historii choroby z dnia 27 kwietnia 2016 r. z V Oddziału Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej Specjalistycznego Szpitala w S.-Z., gdzie wskazano, iż „M. R. został przyjęty do szpitala w dniu 27 kwietnia 2016 r. z powodu nawracających dolegliwości bólowych i nawracających obrzęków stawu kolanowego prawego. W dniu dzisiejszym uraz skrętny stawu kolanowego”. Ubezpieczony zeznał zaś, iż nie wie dlaczego w dokumentacji tej zawarto zapis, iż uraz miał miejsce w dniu 27 kwietnia 2016 r. (w dniu przyjęcia do szpitala) a nie w dniu 25 kwietnia 2016 r. (w dniu wypadku). Zeznania ubezpieczonego w powiązaniu z zeznaniami świadka T. K. (przełożonego ubezpieczonego), uznane za wiarygodne z przyczyn wskazanych już wyżej, pozwalają na jednoznaczne stwierdzenie, iż uraz jakiego doznał ubezpieczony nastąpił przed dniem zgłoszenia się ubezpieczonego do szpitala i nastąpił w miejscu pracy. Zasady doświadczenia życiowego pozwalają także na stwierdzenie, iż przyjęcia do szpitala bez skierowania na przeprowadzenie zabiegu następują jedynie w nagłych przypadkach. Bardzo prawdopodobnym jest zatem, iż lekarz przyjmujący ubezpieczonego (leczący go także w przeszłości i z którym ubezpieczony umówił się w dniu 26 kwietnia 2016 r. na przyjęcie do szpitala podczas dyżuru tego lekarza w dniu 27 kwietnia 2016 r.) wpisał do dokumentacji lekarskiej z dnia przyjęcia do szpitala, iż uraz miał miejsce w dniu przyjęcia do szpitala, gdyż w przeciwnym razie przyjęcie ubezpieczonego do szpitala w trybie nagłym w ogóle nie byłoby możliwe.

Stojąc na stanowisku, iż w związku ze zdarzeniem z dnia 25 kwietnia 2016 r. ubezpieczonemu nie należą się świadczenia z ubezpieczenia społecznego, organ rentowy nie ocenił wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu u M. R. na skutek tego zdarzenia. Z tego względu sporządzenie opinii w tym zakresie zlecono biegłemu sądowemu z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej H. M., który określił go na 2 % z pozycji 156 tabeli uszczerbkowej. Opinii tej nie zakwestionowała żadna ze stron. Jedynie organ stwierdził, iż nie może ustosunkować się do opinii biegłego ortopedy, gdyż ubezpieczony nie był badany przez ZUS w sprawie procentowanego ustalenia uszczerbku na zdrowiu (wobec nieuznania wypadku przy pracy), nadto brak jest dokumentacji orzeczniczej oraz dokumentacji uznającej zdarzenie z dnia 25 kwietnia 2016 r. za wypadek przy pracy, a tym samym brak możliwości odniesienia się do prowadzonego badania przez lekarza orzecznika ZUS oraz opinii biegłego sądowego. Jednocześnie organ zgodził się z opinią uzupełniającą z dnia 26 września 2017 r. w zakresie ustalenia, że uraz skrętny stawu kolanowego prawego mógł być w przeważającym stopniu przyczyną uszkodzenia łąkotki przysródkowej i więzadła krzyżowego przedniego.

Opinia biegłego jest jasna, pełna i spójna, a jej wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane, wreszcie wydana została przez wysokiej klasy fachowca z tytułami naukowymi, o wieloletnim doświadczeniu klinicznym, o specjalności odpowiedniej do schorzeń ubezpieczonego po badaniu przedmiotowym oraz dogłębnej analizie dokumentacji medycznej. Biegły wyczerpująco opisał stwierdzane przez siebie odchylenia od stanu prawidłowego oraz właściwie zastosował pkt 156 zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Biegły ocenił też, że stan zdrowia ubezpieczonego jest wynikiem wypadku z dnia 25 kwietnia 2016 r. a nie wcześniejszych schorzeń ubezpieczonego, tym bardziej, iż dokumentacja ubezpieczonego lekarska nie zawiera żadnych stwierdzeń co do występujących u niego zmian zwyrodnieniowych.

Mając na uwadze wszystko powyższe, Sąd, w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w przedmiocie przyznania ubezpieczonemu prawa do jednorazowego odszkodowania z ubezpieczenia wypadkowego i orzekł, jak w sentencji wyroku.

Z:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

21.11.2017г.